

...
Nee, waar ik aan dacht terwijl de mensen-
vriend praatte
- en dat was wat mij tot tranen toe bewoog -
Was hoe het verre geklingel der koebellen
Bij het vallen van die avond
Niet leek op de klokken van een kleine kapel
Waar bloemen en beekjes ter misse gingen
Samen met eenvoudige zielen als de mijne.
...
De man was uitgepraat en keek naar de zons-
ondergang.
Maar wat heeft met zonsondergang te ma-
ken hij die haat en liefheeft?
...
Ik heb nooit kunnen beminnen, voelen heb
ik nooit gekund.

ZIJ
Wat mij betreft,
Ik ben tevreden.

HIJ
De illusie die mij staande hield
Was slechts voor 't voetlicht koningin...
(tot haar)
In je kleed met nacht en eenzaamheid om-
rand,
Met aan je voet de nieuwe zee...
Ben je de een'ge vorst die werkelijk mijn we-
reld
houdt in de holte van je hand.

ZIJ
Niets hecht mij aan niets.
Ik wil vijftig dingen tegelijk.
Ik hunker met een drang van honger naar
vlees,
naar iets, ik weet niet wat...
ik ben tevreden.
...
Geen koningskleed?
't rijk is uit!

'ZIJ' gaat weg. Celliste gaat eveneens weg.

LICHT UIT
LICHT AAN - NACHT
'HIJ' is op scène. Geeft eten aan het goudvis-
je.

HIJ
Ik geef niet om rijm.
Zelden.
...
Trouwens...
Niets van wat ik geschreven heb werd ooit
voltooid...
altijd kwamen nieuwe ideeën tussenbeide...
buitengewone, onbuitensluitbare gedachten-
associaties met oneindigheid
als begrenzing.
...
...
(tegen vis)
Ik kijk en ben bewogen,
ben bewogen zoals...
...
...

Daar in de diepte...
In het zwijgen en in het bedrieglijk licht van
de diepte...
...
...
Wat een muze!
...
Nu dan...
Vandaag dat ik alleen ben en kan zien
Met dat vermogen van het hart te zien
Wat ik niet ben, al wat ik niet kan zijn
wat ik, als ik het was, vergeefs zal zijn
Vandaag ik zeg het u
wil ik duurzaam beseffen dat ik niemand
ben...
(lijkt er niet erg in te geloven)
...
wil ik duurzaam beseffen dat ik niemand
ben...
en van mijzelf, hooghartig, mij ontslaan
wijl ik mijn feiten onderken
...
Ik heb gefaald in alles, zonder iets te wagen,
zonder iets te doen
of iets te zijn;
Noch heb ik, in de distels mijner dagen
de bloem geplukt van gelukkige schijn...
Rest mij...
- want ergens is de arme rijk -
als hij het maar wil weten
De grote onverschilligheid die bij mij blijft...
...
...
Ik schrijf het op om het niet te vergeten.
...
...
...
Vandaag...
Vandaag, eens en voorgoed besloten heb-
bend Ik te zijn. Ik moet leven in overeen-
stemming met het werk dat mij is opgelegd
en derhalve
de gedachte verwerpen aan de reclame en
plebejische
vermaatschappelijking van mijzelf, heb ik
voorgoed het volledig
bezit herwonnen van mijn Genie en van het
Goddelijk besef van mijn
opdracht.
...
Vandaag...heeft een lichtschild mij met in-
zicht verblind.
Ik ben geboren!
...
...
Na het schrijven lees ik.
...
...
Waarom heb ik dit geschreven?
Waar heb ik dit vandaan gehaald?
...
...
...
Ik voel overtuigingen die ik niet heb.
...
Alles is nacht, alles verwarring.
Wat wij om ons heen zien is gelogen.
Verwaaide rook, afspiegeling

Van 't vuur en van die schittering
Verhuld voor onze aardse ogen,
maar deez' of geen' is 't een moment
Scherp schouwende, te zien gegeven
in de schaduw en in haar bewegen
Wat in de and're wereld is gemeend
Met het gebaar dat hem doet leven.
En dan pas wordt de diepe zin
van wat hier duister is hem duidelijk
En zendt hij het lichaam dat van hem ging
Begrepen in zijn voorstelling
De intuïtie van...blik.
...
...
...
Van waar is dit tot mij gekomen?
Dit is beter dan ikzelf!
...
...
Niet mijn, niet mijn is mijn gedicht!
Wie is 't die wat ik schrijf dicteert?
Wie was het die 't mij gaf?
Zouden wij op deze wereld niets dan pennen
zijn met inkt
Waarmee iemand waarachtig schrijft wat wij
hier...
(merkt zijn opwindung)
...(eerder ontsteld)
En mijn verveling, al mijn verveling, dyna-
mie geworden...
door een liefde die terugkeert...
met nog een kracht genoeg om mij te trek-
ken en mij mee te slepen...
...
...
Hoever ben ik van wat ik zoëven was!
Hysterie!!
...
Ik voel de plundering!!!!
...
...
Ik ga op in vervoeringen die ik afwijs!
Ik voel...
(krijgt het moeilijk gezegd)
...overtuigingen...
Ik...
...
...
...
Wanneer ik met oprechtheid spreek, weet ik
niet met welke oprechtheid
ik spreek...
...
...
(stille)
...
...
...
...
(gaat naar de microfoon, tot het publiek:)
Het complexe oeuvre, waarvan dit het eerste
deel is, is essentieel
dramatisch van aard, zij het verscheiden van
vorm - hier prozafragmenten,
in andere delen poëzie of filosofie.
...
Ik weet niet of de geestesgesteldheid die
eraan ten grondslag ligt
een voorrecht of een ziekte is...